

# USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Michal Praha, spol. s r. o.**, IČ: 60712830, se sídlem Praha 1, Michalská 27-29, IČ 607 12 830, zast. Mgr. Ing. Petrem Lhotským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1284/37, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 12. 2016, č. j.: MK 55266/2016 OLP,

## t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ing. Petra Lhotského, advokáta.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

## O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra kultury (dále jen „žalovaný“), kterým byl ve výroku I. zamítnut jako nepřípustný jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury (dále též „MK“ nebo „ministerstvo kultury“) ze dne 26.4.2016, č. j. MK 27899/2016 OPP, sp. zn. MK-S 16970/2015 OPP, jímž bylo zrušeno závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „MHMP“) ze dne 11. 11. 2015, č. j. MHMP 1951405/2015, sp. zn. S-MHMP 782397/2015 Zídk/Bašt, vydané dotčeným správním orgánem do stavebního řízení v režimu § 149 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) s odkazem na § 14 odst. 1, 3, § 44a odst. 3 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále též „památkový zákon“) k žádosti vlastníka dotčených nemovitostí/žalobce o vydání závazného stanoviska k zamýšleným stavebním úpravám objektu č. p. 662 (bývalý kostel sv. Michala), k. ú. Staré Město, Michalská 29, Praha 1 a objektu č. p. 653 (bývalá fara), k. ú. Staré Město, Michalská 27, Praha 1, které jsou prohlášeny kulturní památkou a zapsány v Ústředním seznamu kulturních památek (ÚSKP) pod rej. č. 38207/1-34, a které se nacházejí v památkové rezervaci v hlavním městě Praze prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb. ze dne 21. 7. 1971. Ve výroku II. žalovaný rozhodl o podnětu k zahájení přezkumného řízení tak, že se podnět odkládá, neboť je přezkumné řízení nepřípustné.

2. V dané věci žalobce požádal dne 6. 5. 2015 v rámci řízení o stavebním povolení vedeného Úřadem Městské části Praha 1 (dále jen „stavební úřad“) o vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, k zamýšleným stavebním úpravám objektů v jeho vlastnictví - bývalého kostela sv. Michala a přilehlé fary (č. p. 662, k. ú. Staré Město, Michalská 29, Praha 1, a č. p. 653, k. ú. Staré Město, Michalská 27, Praha 1). Tyto nemovitosti jsou prohlášeny kulturní památkou a zapsány v Ústředním seznamu kulturních památek a nacházejí se v památkové rezervaci v hlavním městě Praze, prohlášené nařízením vlády č. 66/1971 Sb.

3. Odbor památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „orgán státní památkové péče“) vydal dne 11. 11. 2015 závazné stanovisko k projektové dokumentaci podle § 149 správního řádu, v němž shledal, že provedení navrhovaných prací v rozsahu předložené projektové dokumentace je přípustné, a dále specifikoval, za jakých podmínek. Toto stanovisko bylo jedním z podkladů pro vydání stavební povolení ze dne 29. 12. 2015.

4. Ministerstvo kultury vydalo na základě podnětu dne 26. 4. 2016 rozhodnutí v přezkumném řízení sp. zn. MK-S 16970/2015 OPP, č. j.: MK 27899/2016 OPP dle § 149 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu, kterým zrušilo závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ze dne 11. 11. 2015. Rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl ministr vnitra rozhodnutím označeným v záhlaví z důvodu nepřípustnosti.

5. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva kultury a žalovaného, neboť je považuje za nezákonná. Předně namítal procesní stránku věci, tedy přípustnost opravného prostředku proti zrušení závazného stanoviska. Nesouhlasil se závěrem, že proti zrušení závazného stanoviska je rozklad nepřipustný. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014-69, který potvrzuje opak. Nesouhlasil ani se závěry NSS v později vydaném rozsudku ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127, že uvedený rozsudek 4. senátu je nutno považovat za odchylení se od závěrů rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, a za ojedinělý exces. Uvedením odkazů na další rozhodnutí NSS (sp. zn. 4 As 72/2013 a 7 As 16/2015) žalobce prokazuje, že v případě rozsudku 4. senátu o ojedinělý exces nešlo. Dále polemizoval i se závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. I. ÚS 2866/15, který rozsudek 10. senátu přezkoumával a zabýval se otázkou, zda 10. senát za daných okolností (tj. za existence rozsudku 4. senátu) porušil povinnost předložit věc rozšířenému senátu.

6. Dále žalobce uplatnil námitky i proti rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska ze dne 26. 4. 2016, a to proto, že je postaveno na nepravdivých skutečnostech a skutečnostech, které nemohou být zohledněny v přezkumném řízení, že trpí procesními vadami, zmatečností a nepřezkoumatelností a bylo vydáno vyloučenou osobou.

7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí ministerstva kultury, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

8. Žalovaný ve svém vyjádření namítl nepřipustnost žaloby, neboť žalobce napadá rozhodnutí, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Zopakoval své úvahy, které ho vedly k závěru o nepřipustnosti rozkladu, a to včetně podrobné argumentace ve vztahu k citované judikatuře NSS i Ústavního soudu, která konstatovala, že závazná stanoviska nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu, ani ve smyslu § 65 s. ř. s. Připomněl povahu závazného stanoviska, jež je individuálním správním aktem, avšak nikoliv správním rozhodnutím a nemá právní závaznost, nesměruje vůči žalobci, ale dovnitř veřejné správy. Je materiálně podkladovým úkonem, nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti účastníka řízení, ani neurčuje, zda zde určité právo je, či není. Proto nemůže zasáhnout do právní sféry jednotlivce. Žalovaný rovněž připomněl, že po zrušení podkladového závazného stanoviska dojde k obnově řízení dle § 149 odst. 6 správního řádu, kdy bude muset stavební úřad aplikovat § 100 odst. 5 správního řádu, které odkazuje na obdobné použití § 94 odst. 4 téhož zákona. Aplikaci tohoto ustanovení však bude moct provést právě stavební úřad až v řízení o obnově, nikoliv žalovaný v přezkumném řízení.

9. Z citované judikatury jednoznačně vyplývá, že na danou věc plně dopadá sjednocující rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 75/2009-113. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl jako nepřipustnou.

10. Žalobce zaslal soudu dne 25. 4. 2017 repliku. Argumentace žalovaného je podle něj chybná, pokud tvrdí, že zrušení závazného stanoviska bylo toliko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem. V době vydání rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska totiž stavební úřad žádné řízení nevedl. To skončilo vydáním stavebního povolení, které nabylo právní moci 17. 1. 2016. Rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, nemůže být pokládáno rovněž za závazné stanovisko – výrok takového rozhodnutí může být těžko podkladem pro vydání jakéhokoliv dalšího správního rozhodnutí. Tvrdí-li žalovaný, že závazné stanovisko tvoří s přezkumným rozhodnutím (zde zrušením závazného stanoviska) jeden celek, není žalobci jasné, jaký celek spolu vytvoří, protože po zrušení závazného stanoviska již žádné závazné stanovisko neexistuje a nastane stav, jakoby žádné stanovisko nebylo vydáno. Neexistující stanovisko nemůže být podkladem pro jiné správní rozhodnutí.

11. Rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska se od vlastního závazného stanoviska liší ve dvou podstatných aspektech – jednak bezprostředně zasahuje do právní sféry žadatele (nemůže získat nebo konzumovat konečné správní rozhodnutí), jednak neslouží jako podklad pro vydání žádného konečného správního rozhodnutí a nemůže tak být ani se žádným konečným rozhodnutím přezkoumáno. Žalobce nepopírá, že NSS v odkazovaném rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014 sice vyslovil, že rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, má samo povahu závazného stanoviska, nicméně NSS v tomto rozhodnutí uváděl převážně argumenty týkající se nepřipustnosti soudního přezkumu vlastního závazného stanoviska anebo rozhodnutí o jeho změně. Tyto závěry pak bez hlubšího právního rozboru rozšířil i na rozhodnutí, kterým se závazné stanovisko ruší. Proto považuje uvedený rozsudek NSS za argumentačně málo přesvědčivý, zejména s ohledem na to, že skutkové okolnosti tam řešené věci se týkaly zrušení závazného stanoviska před vydáním konečného správního rozhodnutí, nikoliv až po právní moci, jako je tomu v této věci. Tyto závěry proto nelze mechanicky aplikovat.

12. Konečně, nelze ani hovořit o tom, že Ústavní soud závěry o nepřipustnosti soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska potvrdil, protože se ve svém nálezu zabýval pouze otázkou povinnosti NSS předložit věc rozšířenému senátu.

13. Soud před samotným posouzením věci musel s ohledem na povahu námitek nejdříve postavit najisto, zda jsou splněny podmínky řízení, resp. zda je žaloba proti napadenému rozhodnutí vůbec přípustná. Již v této otázce je mezi účastníky řízení spor. Soud dospěl k závěru, že žaloba není přípustná.

14. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“) může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

15. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*

16. Podle § 68 písmeno e) s.ř.s je žaloba nepřipustná také tehdy, *domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

17. Podle § 70 písm. a) téhož zákona jsou ze soudního přezkoumání *vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.*

18. K tomu, aby mohla být vyřešena otázka přípustnosti žaloby (návrhu) proti rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska, musí být nejdříve posouzena povaha závazného stanoviska, resp. povaha rozhodnutí o jeho zrušení. Touto otázkou se NSS zabýval již ve své ranné judikatuře, a následně i z důvodu potřeby sjednocení judikatury rozšířeným senátem. S ohledem na významné legislativní změny v oblasti správního řízení přijetím nového správního řádu účinného od 1. 1. 2006, který na rozdíl od předchozí právní úpravy nově obsahoval i úpravu vydávání závazných stanovisek, a novelizací tzv. složkových zákonů, však opět tato otázka vyvstala. Proto NSS prostřednictvím rozšířeného senátu v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, znovu sjednotil právní názor na otázku přezkoumatelnosti závazných stanovisek ve správním soudnictví, a to vydaných podle § 149 správního řádu. Na uvedený rozsudek ostatně odkazuje i žalovaný a žalobce s ním polemizuje.

19. Rozšířený senát v tomto rozsudku na základě dílčích závěrů o klíčových aspektech materiálního vymezení správního rozhodnutí jasně konstatoval, že *„závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Na toto nemá vliv ani skutečnost, zda žádost o vydání závazného stanoviska byla podána subjektem před zahájením hlavního řízení nebo v jeho průběhu či že žádné hlavní (typicky územní) řízení nemusí v případě vydání negativního závazného stanoviska již následovat, neboť ho příslušný subjekt nezahájí.“* (viz bod 51 citovaného rozhodnutí).

20. V odkazovaném rozsudku ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127, NSS na tyto závěry navázal a konstatoval, *„rozhodnutí vydané dle § 149 odst. 5 správního řádu má z hlediska soudní přezkoumatelnosti ve smyslu § 65 s.ř. s. taktéž povahu závazného stanoviska, neboť opět nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti stěžovatele. Zrušením závazného stanoviska postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu proto nemůže dojít ke změně právního postavení stěžovatele, resp. k zásahu do jeho právní sféry. V následném soudním řízení správním soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá k žalobní námitce i závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí, tj. i závazná stanoviska.“* (viz bod 19, a dále srov. body 20-22 cit. rozsudku). Uvedený názor plně dopadá i na nyní posuzovanou věc. Protože dosud nebyl překonán, soud nemá důvodu se od něj odchýlit ani v této věci.

21. Žalobce zpochybňuje uvedenou interpretaci NSS tím, že předkládá jiná rozhodnutí, v nichž NSS dospěl k opačnému závěru. Pokud jde o rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014-69, tedy rozsudek vydaný dříve, než rozsudek 10. senátu, sám NSS jej v posléze vydaném rozsudku nepominul, s jeho závěry se neztotožnil a vysvětlil, z jakých důvodů. Rozsudek 4. senátu se odchýlil od závěrů sjednocených v rozsudku rozšířeného senátu sp. zn. 2 As 75/2009 a lze jej považovat za ojedinělý exces v rozhodovací praxi, neboť většinově nebyl dále v judikatuře následován. Stejný závěr následně vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp.

zn. I. ÚS 2866/15 ze dne 14. 3. 2016, kde „*shledal, že rozsudek č. j. 4 As 42/2014-69 se odchýlil [od] právního názoru vyjádřeného dříve v rozsudku č. j. 6 As 64/2012-21, aniž by věc předložil rozšířenému senátu, a zároveň opomenul zásadní úvahy k výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s. vyjádřené nejen v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 75/2009-113, ale též v předchozí judikatuře. Pokud 10. senát Nejvyššího správního soudu v pozdější věci výslovně označil rozsudek č. j. 4 As 42/2014-69 jako zjevné vybočení z rozhodovací činnosti soudu, tento závěr přesvědčivě doložil a následně rozhodl v souladu s předchozí judikaturou, nebylo 10. senátu Nejvyššímu správnímu soudu co vytknout, pokud se za této situace výjimečně rozhodl věc nepředložit rozšířenému senátu a ve věci rozhodl sám.*“ (viz bod 32 nálezu). Tím je jednoznačně a nezpochybnitelně vyvrácena námitka žalobce, v níž tvrdil, že Ústavní soud v nálezu tuto otázku neřešil, a že závěry 10. senátu nepotvrdil. Z výše uvedeného totiž jasně plyne, že Ústavní soud závěry NSS o nerespektování předchozí judikatury a neodůvodněném vybočení z ustálené rozhodovací praxe NSS v rozsudku sp. zn. 4 As 42/2014 potvrdil. Na uvedeném nemůže nic změnit ano to, že žalobce zřejmě účelově tyto závěry přehlíží.

22. NSS v rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014 též uvedl, že 4. senát sám se ve svých dalších rozhodnutích k rozhodovací praxi dle rozsudku rozšířeného senátu zase vrátil, a jako příklad uvedl rozsudek ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publikovaný též ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3214/2015 s právní větou: „*Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem.*“ Ústavní soud sice v uvedeném nálezu vyslovil, že v této části je argumentace NSS v rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014 poněkud nepřesná, neboť každé z rozhodnutí 4. senátu se výslovně vyjadřovalo k jinému ustanovení (v rozsudku č. j. 4 As 42/2014-69 k § 149 odst. 5, a rozsudku č. j. 4 As 241/2014-30 § 149 odst. 4), avšak tuto skutečnost soud nepovažuje za nepřesnost ani nesprávnost, neboť rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 As 75/2009-113 v tomto ohledu nijak nerozlišoval a své závěry vyslovil ve vztahu ke všem závazným stanoviskům podle § 149 správního řádu.

23. Pokud jde o rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015-76, na který žalobce rovněž upozorňuje, soud uvádí, že tento rozsudek není v projednávané věci již relevantní. Jednak je zčásti založen právě na rozsudku sp. zn. 4 As 42/2014, který z již osvětlených důvodů nelze následovat, jednak se tento rozsudek týkal závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. V tomto ohledu je klíčové, že se vztahoval k právní úpravě účinné do 31. 3. 2015. Podle tehdejšího § 10 odst. 3 a 4 cit. zákona bylo stanovisko EIA považováno za tzv. jiný správní úkon podle části čtvrté správního řádu (§ 154 a násl.) a představovalo v zásadě věcně nezávazný odborný podklad pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních; povolující orgán jej nemusel v plném rozsahu zohlednit, pokud svůj postup odůvodnil.

24. Novela uvedeného zákona č. 39/2015 Sb., v reakci na řízení vedené Komisí proti ČR pro nesprávnou transpozici směrnice EIA do vnitrostátního práva, právní formu stanoviska EIA změnila. Ustanovení § 10 zrušila a nahradila jej § 9a, dle kterého je od 1. 4. 2015 v odstavci 3 již výslovně stanoveno, že stanovisko EIA je *podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních. Stanovisko předkládá oznamovatel v žádosti jako jeden z podkladů pro navazující řízení. Stanovisko musí být platné v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni.* Od 1. 4. 2015 je tedy stanovisko EIA závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu tak, jako je tomu i v případě závazného stanoviska v nyní projednávané věci.

25. Pokud žalobce namítá irelevantnost rozsudku NSS, č. j. 6 As 64/2012-21, na který odkázal Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2866/15 (viz bod 20 výše), nelze se s jeho námitkou ztotožnit. Právě naopak. Uvedený rozsudek se týkal změny závazného stanoviska vydaného podle zákona o státní památkové péči v přezkumném řízení, tj. předmětem řízení byla otázka, zda skutečnost, že závazné stanovisko není rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, vylučuje ze soudního přezkumu i rozhodnutí o jeho změně, vydané v přezkumném řízení. NSS se v uvedené věci ztotožnil se závěrem městského soudu, že závěry rozšířeného senátu je nutno vykládat tak, že samostatný soudní přezkum je vyloučen i u rozhodnutí, kterými byla závazná stanoviska změněna v přezkumném řízení postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu. Tyto závěry tedy rovněž přiměřeně dopadají na tuto věc a o to víc posilují závěry v rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014. S tímto rozhodnutím se však NSS v rozsudku sp. zn. 4 As 42/2014 opomenul vypořádat, což mu následně vytkl Ústavní soud v již tolik zmiňovaném nálezu.

26. Tento soud – jakož ostatně ani NSS ve svém rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014 – nepomíjí skutečnost, kterou žalobce namítá, že v projednávaných případech navrhovatel nebrojil proti samotnému závaznému stanovisku, ale proti rozhodnutí, kterým bylo dříve vydané podkladové závazné stanovisko zrušeno. Jestliže však platí, a o tom není mezi účastníky sporu, že soudní přezkum samotného podkladového závazného stanoviska, příp. jeho změny, je nepřipustný proto, že závazné stanovisko nemůže přímo zasáhnout právní sféru žadatele z důvodu, že ve fázi svého vydání nijak nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva či povinnosti, o to míň tomu tak může být v případě rozhodnutí, které podkladové závazné stanovisko zruší. Žalobce se proto mýlí, pokud tvrdí, že rozhodnutím o zrušení závazného stanoviska byl přímo zasažen ve svých právech.

27. Zákon ohledně povahy rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska mlčí. Tuto nejasnost proto bylo potřeba dovodit výkladem soudu. To učinil NSS zejména v bodě 21 rozsudku sp. zn. 10 As 97/2014 právní interpretací na základě standardního výkladového pravidla logiky *a maiori ad minus* (od většího k menšímu). Není proto pravdivá námitka žalobce, že NSS mechanicky aplikoval závěry vztahující se k jinému typu rozhodnutí, nebo že rozšířil uvedené závěry bez hlubšího právního rozboru.

28. Dále soud nepřehlédl ani skutečnost, že v této věci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno (stavební povolení), již nabylo právní moci. Tuto situaci však správní řád přímo předvídá v § 149 odst. 6 správního řádu (ve spojení s výjimkou v § 4 odst. 11 stavebního zákona), resp. v § 100 a násl. správního řádu ve formě obnovy řízení. Teprve meritorní rozhodnutí vydané v obnoveném řízení bude způsobilé založit, změnit, zrušit nebo závazně určit práva a povinnosti žalobce a až v této fázi bude mít žalobce možnost bránit svá veřejná subjektivní práva žalobou ve správním soudnictví, bude-li považovat rozhodnutí o žádosti o vydání stavebního povolení, příp. podkladová závazná stanoviska, za nezákonná (zrušení závazného stanoviska zejména z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci přitom ještě nijak nepředjímá, že stavební povolení uděleno nebude – pozn. soudu). Na tom nic nemění ani skutečnost, že tuto možnost žalobce neměl vůči rozhodnutí o zrušení předchozího závazného stanoviska, neboť jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2866/15, „soudní řád správní je předpisem obranné povahy, slouží k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k dozoru nad každým aktem veřejné správy a jeho přezkumu.“ (viz bod 31 nálezu).

29. Soud proto uzavírá, že žaloba proti rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska není přípustná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e)

s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl. Z tohoto důvodu se soud nemohl zabývat jejím věcným obsahem zpochybňujícími zákonnost samotného rozhodnutí o zrušení závazného stanoviska.

30. O vrácení soudního poplatku soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek právnímu zástupci žalobce ve stanovené lhůtě.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 věta první s. ř. s, podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 30. listopadu 2017

**JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
V. B.